

L'hora dels esportistes

Alguna cosa està passant quan aquells que sempre havien esquivat les qüestions polítiques, aquells que deien que la política no els interessava, o que no s'hi havien de posar, o que no hi entenien, comencen a demostrar que tenen opinió. És el cas dels esportistes d'elit, que fins ara s'havien fet un tip d'assegurar que la política no s'ha de barrejar amb l'esport. Donaven per suposat que participar en uns jocs olímpics o en un mundial de futbol sota uns determinats símbols nacionals (banderes, himnes, etc...) no tenia res a veure amb la política. I es dedicaven, sobretot, a omplir els informatius amb titulars de contingut escàs i previsible, del tipus «sempre s'ha de respectar el rival» o «sortirem a guanyar el partit», com si fossin ignorants de tot allò que no sigui l'esport que practiquen.

El procés català, però, sembla que obliga el personal a posicionar-se. I alguns esportistes coneguts han començat a sortir de l'armari, tot i que de moment només ho han fet a mitges. Han fet un primer pas que, de fet, és el més important: el de declarar-se a favor del dret a decidir.

Gerard Piqué, que va tuitejar fotos seves mentre participava en la V de l'11 de setembre, va ser el primer nom sonat que va manifestar públicament el seu suport a la realització de la consulta del 9 N, i ha repetit la seva postura en més d'una ocasió. Prou que, des d'aleshores, li ha caigut un bon xàfec d'insults i amenaces per part d'aquells que no suporten les opinions polítiques diferents de les pròpies. Això, però, no va impedir que més esportistes fessin com ell. Poc després de Piqué, ho va fer el seu company d'equip Xavi Hernández -que fa més d'un any ja va dir que els catalans tenim tot el dret a ser allò que vulguem ser—, amb una contundència i una naturalitat incontestables («Tenim tot el dret del món a votar»), en la roda de premsa posterior a un partit de Champions; i també s'han manifestat en un sentit semblant els germans Gasol, encara que, en el cas del Pau -que, com a representant d'Espanya, va onejar la rojigualda en els jocs de Londres—, amb certa timidesa i ambigüitat.

Sembla ser, doncs, que els esportistes d'elit, aquells que fins ara no piulaven en qüestions polítiques (especialment quan el subjecte polític era Catalunya), han començat a perdre la por de defensar un dret tan elemental com és el dels pobles a decidir el seu futur. El proper pas hauria de ser que alguns, fins i tot, anessin un pas més enllà i compartissin amb la resta de mortals en quin sentit els agradaria que anés aquest futur, que es mullessin no tan sols a favor de la consulta sinó també del resultat. Fins ara, els únics que han insinuat que pensen són els qui -potser induïts per interessos de l'entorn— flirtegen més aviat amb l'unionisme. Temps al temps.